

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1086603/1

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הראשון לציון הרב יצחק יוסף – נשיא, הרב יצחק אלמליח, הרב יעקב זמיר

המערער: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר משה מיטלמן)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד גרמי שטרן)

הנדון: השתייכות ל'כת' והתנהגות חריגה בשלה בענייני צניעות ופרישות – מרידה ועילת מאיסות

פסק דין

לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי בירושלים מיום כ"ט באייר תשע"ו (6.6.16 למניינם) שבו דחה בית הדין את תביעת הבעל לגירושין מכיוון שלא מצא בכל החומר המונח לפניו כדי לחייב את האישה לקבל את גטה. עם זאת, לאור המצב הנוכחי שבו הצדדים מתגוררים בנפרד זה קרוב לארבע שנים, הומלץ לצדדים להיפגש יחדיו או בשיתוף עם גורם שלישי כדי להגיע להסכמות על המשך חייהם המשותפים.

תמצית העובדות ותמצית ההליך בבית הדין האזורי

הצדדים בני העדה החרדית בירושלים, נשואים משנת תשס"ח, להם שני ילדים בגילאי חמש ושבע, חיים בנפרד כשלוש שנים.

באייר תשע"ז (שלהי חודש אפריל 2013) הגיש הבעל תביעת גירושין נגד האישה ובכרוך לה תבע שבית הדין ידון בענייני הרכוש, מזונות משמורת וחינוך הילדים. בכתב התביעה כתב הבעל כמה עילות גירושין שלכולן ראש אחד, והוא הצטרפות האישה כשנה לאחר הנישואין לכת לובשות ה'שאל', המאמצות לעצמן אורח חיים המנוגד לדעת תורה בהרבה תחומים, ובפרט בעניינים הבאים: לבישת בגדים ארוכים וכהים; פגיעה במעמדו של הבעל בבית; הימנעות מנטילת תרופות, מאכילת מאכלי חלב ומחימום הבית בחורף; הזנחת הבית וצורכי הבית ועיסוק בתפילה; הימנעות מחיי אישות שלא לשם פרייה ורבייה.

הבעל הוסיף וטען שמתחילת חיי הנישואין בני משפחת האישה ובפרט אביה, שלפי הנטען הוא מראשי כת לובשות ה'שאל', היו מעורבים בחייהם באופן שהפך את הבעל למיותר בבית. כדוגמא לדבר ציין הבעל, שאבי האישה ערך לבנם את טקס ה'חאלקה' בניגוד לדעתו. כמו כן טען שהאישה נוהגת לקלל אותו, ואף לומר שאם אורח חייה אינו מקובל עליו – ימצא לו אישה אחרת.

דיון ראשון התקיים ביום כ"ז בסיוון תשע"ג (5.6.13). התברר בדיון שאף שבאותה עת התגוררו הצדדים באותו בית ולנו באותו חדר שינה, לא קיימו הצדדים חיי אישות זה שמונה חודשים. הבעל שב על מרבית הטענות שבכתב התביעה, האישה הכחישה את הטענות מכול וכול, טענה שהבעל אוהב אותה אך מושפע מבני משפחתו והציגה מכתבי אהבה רבים שכתב לה. המכתבים נסרקו לתיק. מעיון בהם עולה שהבעל כותב שוב ושוב במשך כמה שנים (המכתב האחרון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מחודש תמוז תשע"א) את ההפך הגמור מכל מה שטען בכתב התביעה ובדיון. אף שתוכנם של כמה מן המכתבים מלמד שנכתבו כדי לפייס את האישה שנפגעה מהתנהגותו, קשה להניח שהבעל יכתוב דברים מנותקים כל כך מהמציאות ושלפי טענתו האישה כלל אינה רואה בהם מחמאה.

עם זאת ברור שבאותה עת הצדדים סבלו ממשבר חמור בחיי הנישואין שבא לידי ביטוי בין היתר בהאשמה הדדית במניעת חיי אישות, באייתשלוּם מזונות ואף בטענות על אלימות של הבעל נגד האישה שבגינה פנתה האישה לבית המשפט בבקשה לצו הרחקה נגד הבעל ואף החליפה את המנעול בדירה ומנעה מהבעל כניסה חופשית לביתם.

בית הדין שחש במשבר החליט בו ביום על שורה של צעדים שיסייעו לצדדים לייצב את המצב ולמנוע התדרדרות נוספת תוך בחינה של הסיכוי לשלוֹם בית. במסגרת זו החליט בית הדין שהבעל ישלם לאשה סך של 2000 ש"ח לחודש למזונות הילדים ושמנעול הדירה יוחלף על ידי הבעל שימסור מפתח לאישה. כמו כן הוחלט שהצדדים יפנו ליחידת הסיוע שעל ידי בית הדין לצורך בחינת סיכויי החזרה לשלוֹם בית.

לא חלף זמן רב וביום ט"ו בתמוז תשע"ג (23.6.13) הגישה האישה לבית הדין בקשה דחופה לצו הגנה. הבעל מצדו טען שהאישה היא שמנעה את כניסתו לבית. וביקש להעיד את השוטר שהוזעק לבית הצדדים וראה את ההתרחשות.

בחוות הדעת של יחידת הסיוע מיום ט"ו באב תשע"ג (22.7.13) לא הייתה המלצה חד-משמעית לכאן או לכאן, אלא בעיקר תמונת מצב עגומה של חיי הנישואין של הצדדים. פקידת הסעד שנפגשה עם הצדדים ביחד ולחוד כמה פעמים כתבה לבית הדין שהבעל הוא שהפסיק את חיי האישות מסיבות שלא פורטו. כמו כן כתבה שהצדדים חלוקים ביניהם בעניין קוד הלבוש שהאישה קיבלה על עצמה בניגוד לדעתו של הבעל. הבעל התנה את החזרה לשלוֹם בית בויתור האישה על קוד הלבוש המשקף לדעתו אורח חיים כיתתי המסכן את הזוגיות ואת חיי המשפחה, האישה אינה מוכנה בשום אופן לוותר על קוד הלבוש שגם בעבורה משקף תפיסת עולם שאימצה לעצמה עוד קודם נישואיה. מאידך גיסא, בעניין הילדים השכילו הצדדים להגיע להבנות.

דיון נוסף התקיים ביום כ"ב בכסלו תשע"ד (23.11.13) למנינם). הבעל הופיע מלווה במייצג חדש. הדיון היה סוער. בא כוח הבעל חקר את האישה על הטענות שהבעל עורר בכתב התביעה, והוסיף וחקר את האישה על דברים קשים שלפי הנטען אמרה לבעל בשלל נושאים.

בדיון זה ניכר היה שהבעל משנה את סגנון הטענות, ובמקום להתמקד בטענה שהאישה מונעת ממנו חיי אישות – דבר הקשה מאוד להוכחה, טען הבעל שהוא מואס באישה בגלל התנהגותה, בין היתר בחיי האישות. הבעל טען שמן האישה נודף ריח רע של זיעה בגלל הכיסויים הרבים שהיא לובשת.

בתחילת הדיון ריככה האישה במעט את הכחשותיה לטענותיו של הבעל, ואף הודתה במקצת מהן, בהמשך הדיון שבה האישה וטענה שהבעל אוהב אותה וכל טענותיו הן המצאות של אחיו המעוניינים שהצדדים יתגרשו.

בית הדין שהבין שהמפתח לכל הסדר נעוץ בקוד הלבוש שאל את האישה כמה פעמים אם תסכים להסיר את ה'שאל' ואת הבגדים הכהים המאפיינים את לובשות ה'שאל'. אחרי כמה התחמקויות השיבה האישה שתסכים לכך. ב"כ הבעל אמר שבשלב זה הסרת ה'שאל' לא תועיל, משום שהבעל כבר מאס באישה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון נוסף התקיים ביום כ"ז באייר תשע"ד (27.5.14). הבעל הודיע בתחילת הדיון שבידו הקלטה של האישה שבה היא אומרת את הדברים הקשים שיוחסו לה בדיון הקודם, והציג תמליל. באת כוחה (דאז) של האישה הודיעה שאם אכן האישה אמרה את הדברים, **תסכים האישה לקבל את גטה**. תוך כדי הדיון הכחישה באת כוח האישה בתחילה שהאישה היא חלק מכת לובשות ה'שאל' וטענה שהאישה קיבלה על עצמה את קוד הלבוש בגלל נדר שנדרה, אחר כך אישרה הלכה למעשה את הטענה שהאישה היא חלק מכת לובשות ה'שאל', וטענה שהבעל הוא שדרש ממנה לדבוק בדרכי הכת והלך אתה לאחד ממנהיגי הכת והוא שצריך לסייע לה לעזוב את הכת.

נוכח הסכמת הצדדים שאם יתברר שהאישה אכן אמרה את המיוחס לה יתגרשו הצדדים, החליט בית הדין בו ביום שהקלטת תועבר לבחינה של איש מקצוע שיבחן אם הקלטת יכולה לשמש ראיה. סביב עניין זה התנהלו הצדדים במשך כשנתיים. בית הדין נתן שורה ארוכה של החלטות, הבהרות להחלטות קודמות והוראות לגורמים שונים במערכת בתי הדין ומחוצה לה.

במקביל התקיימו דיונים נוספים ביום י"ז בסיוון תשע"ה (4.6.15), ביום כ"א במרחשוון תשע"ו (3.11.15) וביום כ"ח באדר א' תשע"ו (8.3.16), שבמהלכם הוחלפו ההרכב ובאי כוח האישה. באי כוח הצדדים חזרו על חלק מהטענות, כאשר ברוב הזמן הצדדים טוענים בעניין הקלטת שטרם נקבע כיצד ואם בכלל תוכח אמינותה. בשלב זה אחז בית הדין בדעה שאין כל סיכוי שהבעל יחזור לחיי שלום עם האישה ושידל את האישה להסכים לקבל את גטה. האישה סירבה. במקביל הציע בית הדין לאישה שתפנה עם הבעל לגר"מ שטרנבוך שיפנה את הצדדים לרבנית שתנחה אותה כיצד לנהוג בענייני הלבוש והאישות עם הבעל, האישה הסכימה, הבעל התנגד וטען שמאס באישה וכעת כבר מאוחר.

דיון אחרון התקיים ביום כ"ג באייר תשע"ו (31.5.16). במעמד זה כבר לא הייתה מחלוקת באשר לאמינות הקלטת – הוכח בבירור שהאישה אינה אמינה לאחר ששיקרה במצח נחושה בפני בית הדין במשך כשנתיים באומרה שאין הקול בקלטת קולה שלה – הייתה מחלוקת באשר לטיב התרגום לעברית, אך עיקרי הדברים היו מוסכמים. הטענה החדשה של האישה הייתה שאכן נאמרו דברים חריפים אך היה זה בעידנא דריתחא לאחר שהבעל התעקש על טיפול אצל חברו [א'] שלטענת האישה דרדר את חיי הנישואין של הצדדים. האישה הוסיפה וטענה שכל בנות משפחתה לובשות 'שאל', והבעל 'סבר וקביל'. באותה נשימה טענה שהיא עצמה לא הלכה עם 'שאל' והבעל הוא שעודד אותה לעשות זאת.

עיון בתמליל מלמד שהדברים החמורים שאמרה האישה אמרה על נטיותיו המיניות של הבעל לא נאמרו תוך כדי מריבה ועידנא דריתחא, אלא מתוך 'הטפת מוסר' והרצאת דברים לבעל שאינו מוכן לקבל את השקפתה בעניין קיום חיי אישות – להבנת האישה בגלל נטיותיו המדוברות ויחסיו עם חבריו ורבותיו. האישה אף אמרה לבעל כי היא אוהבת אותו ותהיה מוכנה ללכת ולטבול במקווה בעבורו, אך זאת בתנאי שהבעל יקבל את הגישה שלה לעניין, שמטרת חיי האישות היא רק למצוות פרייה ורבייה, ומי שלא עושה כן הוא בהכרח בעל נטיות אחרות אסורות.

פסק הדין נשוא הערעור

במסקנת פסק הדין כתב בית הדין האזורי כך:

אפשר לומר שעילת הגירושין המרכזית של הבעל בתביעת הגירושין היא אופן המלבוש של אשתו. שאר הטענות שהועלו בכתב התביעה – חלקן לא הועלו כלל במהלך הדיונים, וחלקן הועלו והוכחו על ידי האישה ולא הוכחו בבית

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הדין. כמו כן שאר הטענות החדשות שהועלו בהמשך הדיונים הוכחו ולא הוכחו.

אף טענת "מאיס עלי" שהועלתה בדיונים האחרונים אינה עומדת במבחן ההלכתי של הגדרת "מאיס עלי" כמבואר לעיל, ונותרה הטענה המרכזית בלבד שהבעל אינו סובל את אופן המלבוש של אשתו ואינו מוכן לחזור אליה כיום אף על פי שהייתה מוכנה ללכת לקראתו בנושא זה כמפורט לעיל.

לאור כל האמור לעיל, מחליט בית הדין שאין בכל החומר המונח לפניו כדי לחייב את האישה בגט, ועל כן תביעת הבעל לגירושין נדחת.

מאידך גיסא, לאור המצב הנוכחי שהצדדים מתגוררים בנפרד תקופה ארוכה, מומלץ לצדדים להיפגש יחדיו או בשיתוף עם גורם שלישי כדי להגיע להסכמות על המשך חייהם המשותפים, כשברור לכול שאי אפשר להמשיך לאורך זמן בחיי נישואין כשהצדדים מתגוררים בנפרד.

בית הדין קבע גם שהבעל לא היה עקבי בטענותיו, הוסיף עליהן, גרע מהן והחליפן עם החלפת המייצג. כמו כן קבע בית הדין שטענת המאיסות של הבעל אינה עומדת במבחן ההלכתי שנקבע בדברי הראשונים, שהמאיסות הופכת לטבע שלא ניתן לשנותו אצל בן הזוג שטוען כך.

בית הדין השתכנע גם מכנותה של האישה המוכנה לשנות את דרכיה ולקיים את רצון בעלה, בעוד הבעל הוא שדוחה כל הצעה ועומד על תביעת הגירושין.

טענות הצדדים בהליך הערעור

הבעל טוען בכתב הערעור שאף שעניין המאיסות לא עלה בכתב התביעה ובדיון הראשון, תוך כדי ההליכים התעצמה והתחזקה אצל הבעל תחושת המאיסות עד כדי כך שהוא אינו מוכן לקבל את האישה בחזרה בשום אופן.

למאיסות יש 'אמתלא מבוררת' בדמות התנהגותה של האישה, הדברים החמורים שאמרה לבעל, והפירוד הארוך בין הצדדים. הבעל טוען שהאישה מוציאה לו שם רע בין שכניו בהתנהגותה ובדבקותה בכת לובשות ה'שאל'. הבעל מוסיף וטוען שהאישה נתפסה לא אחת בשקרים בוטים בדברים שאמרה בדיון, וכן לא עמדה בהתחייבותה שככל שיוכח שאכן אמרה לבעל דברים חמורים תקבל את גטה.

כתב תשובה לערעור לא נתקבל בטענה שהכול מבואר מפסק הדין של בית הדין האזורי.

דיון והכרעה

הארכנו בתיאור ותמצות החומר שבתיק האזורי, ולא בכדי. מדובר במקרה לא רגיל של בני זוג שיחסיהם עלו על שרטון בגלל בחירה של האישה בדרך חיים מסוימת שאינה מקובלת על בעלה.

בית הדין התמקד בגרסת האיש ועמד על ההבדלים בין כתב התביעה לדברים שאמר בדיון הראשון ובדיונים שבאו אחר כך, אך התעלם כמעט לחלוטין מהסתירות הרבות בגרסת האישה ששינתה את גרסתה שוב ושוב כאשר לאורח החיים שבחירה לעצמה. אם בתחילה טענה האישה שמדובר אך ורק בלבישת 'שאל', בהמשך הודתה שאימצה עוד מאורחות החיים של לובשות ה'שאל', וכי רבניהן הם מורי דרכה. בתמלול שצורף לתיק האישה נשמעת אף מטיפה לקיום חיי אישות בדרך של לובשות ה'שאל'. כמו כן, האישה הוכיחה יותר מפעם אחת שאין פיה ולבה שווים, כאשר אמרה בבית הדין שתסכים בתנאים מסוימים להסיר את ה'שאל' ובפני היועצת של בית הדין ובהקלטה אמרה שזהו אצלה חוק ולא יעבור שיש למסור עליו את הנפש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הרושם הכללי שנוצר מעיון בחומר שבתיק הוא שזמן מסוים לאחר נישואי הצדדים קיבלה האישה על עצמה להקפיד על קוד הלבוש המקובל אצל לובשות ה'שאל', ועם הזמן הוסיפה ו'החמירה' על עצמה בעוד גדרים וסייגים שאין להם בסיס הלכתי.

מכתביו של הבעל שבהם שיר ושבח לאישה נכתבו כשנה ויותר לפני פרוץ הסכסוך, ואפשר בהחלט להניח שככל שהאישה הוסיפה והלכה ואימצה לעצמה הנהגות של לובשות ה'שאל' בתוך ביתה פנימה כך התדרדרה מערכת היחסים של הצדדים עד שהבעל הרגיש שאינו יכול עוד. לשאלת בית הדין על מכתביו השיב הבעל שעשה כן בעצת רבותיו כדי לקרב את האישה אליו וכדי שתחזור להנהגה רגילה.

ברור מעל לכל ספק שהאישה דבקה באורח חייה זה, ושבניגוד למה שנכתב בפסק הדין לא היה מדובר אך ורק בקוד לבוש אלא בתפיסת עולם ובאורח חיים שהאישה סירבה לוותר עליו. הגם שבכמה מן הדיונים הסכימה האישה לויתורים מסוימים, בהסתייגות, ובדיון שלפני האחרון אף הסכימה לקבל הנחיות מרבנית שתומלץ על ידי הגר"מ שטרנבוך שליט"א, יש לומר שהסכמתה זו הגיעה מאוחר מדי עבור הבעל.

יש להוסיף שגם כאשר הסכימה האישה לערוך שינויים באורח חייה, לא הסכימה בשום אופן לשנות את תפיסתה ולקבל את דעתו של הבעל. במצב כזה, חזרה לשלום בית עם האישה פירושה שהבעל ייאלץ בכל רגע לעמוד על המשמר שמא תשוב האישה ותאמץ בסתר או בגלוי אי אלו מהנהגות הכת, שאצל כל אדם מן היישוב מעוררות דחייה ושאת נפש.

חומרה יתרה יש לדברים שהאישה אמרה על בעלה ועל חבריו, המשקפים זלזול וביטול מוחלט של הבעל ושל חבריו, משל מדובר באיש נקלה ושפל המתרועע עם חבורת פרחחים ובריונים. אלף בקשות מחילה וקבלות לעתיד לא יטשטשו את הרושם שנוצר מהדברים, משל האישה היא 'קדושה' המדריכה את הבעל בדרכי הקדושה והטהרה, תוך שהיא מבהירה לו שכל סטייה מהדרך שהתוותה בנושא קיום חיי אישות מלמדת בהכרח על נטיות חמורות של הבעל וחבריו.

בדיון האחרון אף התחזק הרושם בדבר דבקותה של האישה בדרכה, כאשר בחרה בטענת הגנה חדשה שכל בנות משפחתה נוהגות כך והבעל 'סבר וקביל'. מה משמע? שהאישה באה ממקום שבו כת לובשות ה'שאל' הן נשים נורמטיביות, ועודנה שם.

ברור לכול שאין לצפות מהבעל שיחיה עם אישה זו, ועליה לקבל את גטה. נדון זה הוא קל וחומר ממה שפסק מרן השולחן ערוך (אבן העזר סימן עד סעיף ג):

ואם היא אסרה כלי שכיניה עליה כדי שלא תשאל מהם או שאסרה על עצמה כלי בעלה שלא תוכל להשאילם כדי שלא יחזיקו להם טובה, או שנדרה שלא לארוג בגדים נאים לבניו, והוא אינו יכול להפר שאין זה מדברים שבינו לבניה, ואסורה לארוג ולשאול ולהשאיל כלים – תצא בלא כתובה, מפני שמיאיתו שם רע בשכניו.

הרי שהתנהגות מוזרה של האישה המתייגת ומשייכת את בני המשפחה לקבוצה תימהונית ודחוייה, היא בפני עצמה מהווה עילה לחיוב האישה בגט.

בנוסף לכך יש לתת את הדעת על טענת הבעל שהאישה מאוסה עליו, הגם שבתחילה לא שלל הבעל את האפשרות לשוב לשלום בית, כאשר סבר שהאישה תיאות לוותר על הנהגותיה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

המשונות, לאחר שנוכח שלא כן הדבר ובשל התעקשותה ודבקותה באורח חיים שהוא בלתי נסבל אצל רוב האנשים – גמלה תחושת המאיסות בלבו של הבעל.

אולם קשה מאוד לבית הדין הגדול ביושבו כערכאת ערעור לקבוע מסמרות בשאלת המאיסות המצטברת של הבעל בניגוד לדעתו של בית הדין האזורי שראה את הצדדים בכמה דיונים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי.

לכל זאת יש לצרף עילה נוספת והיא הפירוד המתמשך בין הצדדים, שלדעת כמה מחשובי הדיינים הוא בפני עצמו עילה לחיוב בגט על פי דבריו הידועים של הגר"ח פלאג'י, שאינם רק המלצה אלא הוראה שלאחר שהם פרודים כל כך הרבה זמן על הצדדים להתגרש.

בנוסף יש להביא בשיקול דעת את טענת הבעל שהאישה מנעה ממנו חיי אישות בכל תקופת ההיריון, מתוך השקפתה הפסולה שכל מטרת חיי האישות רק לצורך פרייה ורבייה, ויש לדונה כדין מורדת מתשמיש.

בכתובות (מח, א) אמרו: "אמר רב הונא: האומר 'אי אפשי אלא אני בבגדי והיא בבגדה' – יוציא ויתן כתובה."

וכתב הריטב"א (שם ד"ה אמר):

פירוש: אף על פי שעושה כן לצניעות, והוא הדין כשהיא אומרת כן מורדת מתשמיש חשיבא, וכל שכן כשאינו נזקק לה כלל, שיוציא ויתן כתובה, וכדכתיב בשלהי מסכת נדרים.

וכן הוא בשולחן ערוך (אבן העזר סימן עז סעיף ב):

האשה שמנעה בעלה מתשמיש, היא הנקראת מורדת. ושואלין אותה מפני מה מרדה, אם אמרה "מאסתיה ואיני יכולה להבעל לו מדעתי" – אם רצה הבעל לגרשה אין לה כתובה כלל [...]

ועיין בשו"ת הריטב"א (הנדפס מחדש סימן מא) שכתב וזו לשונו:

מכל מקום לא חזינן בה דין מורדת מתשמיש, דהא לא אמרה לבית דין [...] לא טענת "מאיס עלי" ולא טענת "בעינא ליה ומצערנא ליה" [...] ומשום דאמרה "לא בעינא לשמושו בתשמיש המטה" לא דיינינן לה כמורדת עד דאמרה "בעינא ליה ומצערנא ליה" – שלא לחנם תפס התנא לשון זה, וכל כי האי מילתא הבו דלא לוסף עליה היא [...] וכי אמרה "בעינא ומצערנא ליה" אינה נדונית כמורדת אלא כדברי רבותינו [...] ומתרינ עליה על ידי בית דין [...] ובלאו הכי אין קונסין לה כלום [...]

אלא שטענה זו הכחישה האישה.

והובא בבית יוסף (אבן העזר סימן עז) וזו לשונו:

כתב הרמב"ם (פרק יד מהלכות אישות הלכה טז): 'איש ואשתו שבאו לבית דין, הוא אומר: 'זו מורדת מתשמיש', והיא אומרת: 'לא כי, אלא כדרך כל הארץ אני עמו' [...] מחרימין בתחילה על מי שהוא מורד ולא יודה בבית דין. ואחר כך, אם לא הודו, אומרינ להם: 'התייחדו בפני עדים'. נתייחדו ועדיין הם טוענין – מבקשין מן הנטען ועושין פשרה כפי כוח הדיין."

ועיין בשולחן ערוך (שם סעיף ד). ודוק.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין האזורי לא נחת לברר טענה זו, אבל בהתחשב בכך שהאשה שיקרה כמה פעמים בבית הדין, ובפרט בעניין הקלטת שבו שיקרה במשך כשנתיים, יש להניח שהצדק עם הבעל. ועל כל פנים בצירוף כל הנ"ל נראה שיש לקבל את הערעור, ועל הצדדים להתגרש בתוך חודש. אם תהיה התעקשות שלא לסדר את הגט, ישקול בית הדין האזורי את צעדיו הבאים כפי המתבקש. אין צו להוצאות.

הרב יצחק יוסף — נשיא

מצטרפים לאמור.

הרב יעקב זמיר

הרב יצחק אלמליח

נפסק כאמור.

ניתן ביום י"ד במרחשוון תשע"ז (15.11.2016).

הרב יעקב זמיר

הרב יצחק אלמליח

הרב יצחק יוסף — נשיא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה